

paa at erklære en Lov, som er givet for et Sted, anvendelig paa et andet Sted, men jeg maa dog spørge: Er det ikke at give en ny Lov, for Aarhus, Aalborg eller en hvilken som helst anden By, naar jeg som Minister til disse Byer udvider en Lov, som alene er givet for Kjøbenhavn? Det er dog en ny Lov paa de paaagjældende Steder; — og er det ikke en ny Lov, som gives, naar Justitsministeren i Kraft af den Bemyndigelse, der er givet i Byggeloven for Kjøbenhavn, erklærer denne Lov anvendelig paa Grunde og Steder, hvor den ikke efter dens Indhold er anvendelig? Det, forekommer mig, er lige saavel en ny Lov som de Love, der ville blive givne i Henshold til den Myndighed, som her er foreslaaet at tilstaae visse Autoriteter. Derimod har den ærede Rigsdagsmand ikke kunnet benægte Rigtigheden af den Regel, som jeg nævnte findes i Christian den Femtes danske Lov 3—13—31 om de Vedtægter, som Landboerne kunne vedtage; den ærede Rigsdagsmand har troet at kunne afkræfte det Beviis, jeg deri søgte, ved at sige, at denne Lovbestemmelse var givet paa en anden Tid, da her ikke var en constitutionel Forfatning, og at Kongen derfor kunde indrømme en saadan Myndighed. — Jeg vil endydermere gjøre opmærksom paa, at der er mange andre Forhold, hvor der bestaaer en lignende Myndighed for Diebliffet, s. Ex. med Hensyn til at bestemme Mesterstykker, at paalægge Laugene at give Tidepenge; at bestemme Størrelsen af saadanne Tidepenge, er ogsaa Noget, som Cancelliet kunde og nu Indenrigsministeriet kan gjøre i Henshold til de gjældende Regler. Det er jo ogsaa en Slags lovgivende Myndighed, som det paaagjældende Ministerium er i Besiddelse af; — men jeg vil endnu henlede hans Opmærksomhed paa, at

der i det daglige Liv gives mange Regler, som Folk give sig selv, og som have Lovskraft; — Vedtægter, Handelscontume, det er Noget, der danner sig af sig selv, uden at den lovgivende Magt har havt dermed at gjøre. Det er en lovgivende Myndighed, som Folk selv udøve, og som Domstolene respectere; det er en lovgivende Myndighed, gennem hvilken der opstaaer mange Bestemmelser, som slet ikke have Gjæmme i Loven, men som Domstolene som sagt dog respectere, fordi de ere almindelig anerkjendte paa de forskjellige Steder, — og de kunne være forskjellige paa de forskjellige Steder i Landet. Det, man vil her i Loven, er ikke saa Meget, idet det er ved Lov, at Bemyndigelsen til at give de omhandlede Vedtægter erholdes. At der nu af denne Myndighed skulde kunne befrygtes nogen Vilkaarlighed, kan jeg aldeles ikke begribe. Det er overladt til Communalbestyrelserne at vedtage saa Meget eller saa Lidet af den Vedtægt, som bliver udarbejdet i Ministeriet, som de ville, ja, naar de aldeles ikke ville indlade sig paa at optage Noget af denne Vedtægt, saa staaer det dem jo frit for; og, skeer det, vil denne Lov ikke komme til Anvendelse paa de paaagjældende Steder, med Undtagelse af de Stæder, der handle om den Myndighed, der i overordentlige Tilfælde bliver indrømmet. Naar den ærede Rigsdagsmand har lagt saa stor Vægt paa Udtrykket „Lovskraft“ i § 8, saa har det ikke noget Andet at betyde end som, der stod: Disse Vedtægter skulle være bindende Normer, hver for sin Steds. Man har maaskee brugt et noget prægnant Udtryk, for at betegne Meningen, men den er ikke nogen anden, end at Vedtægterne ere bindende Regler for hver Steds.